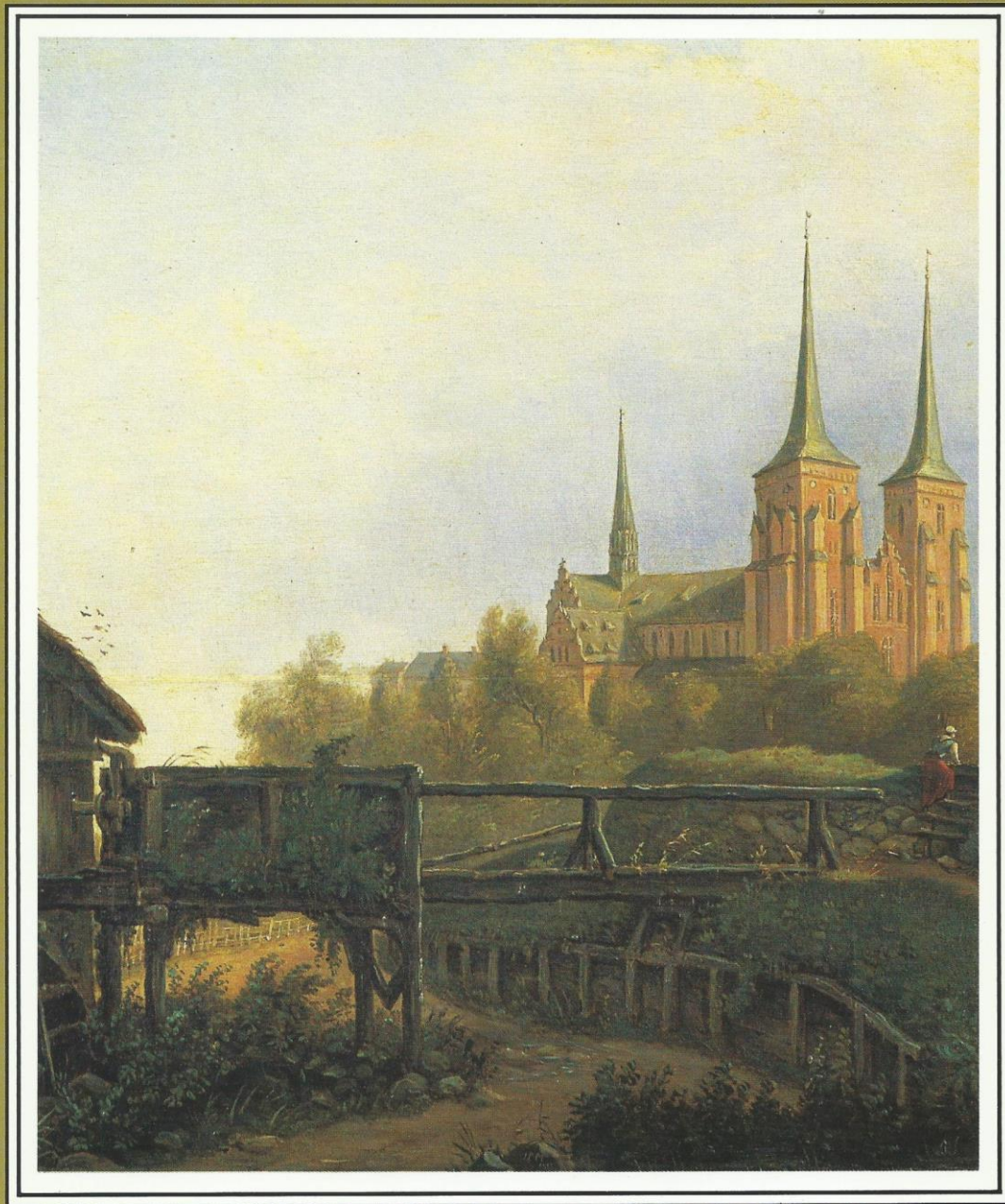

Jul i Roskilde

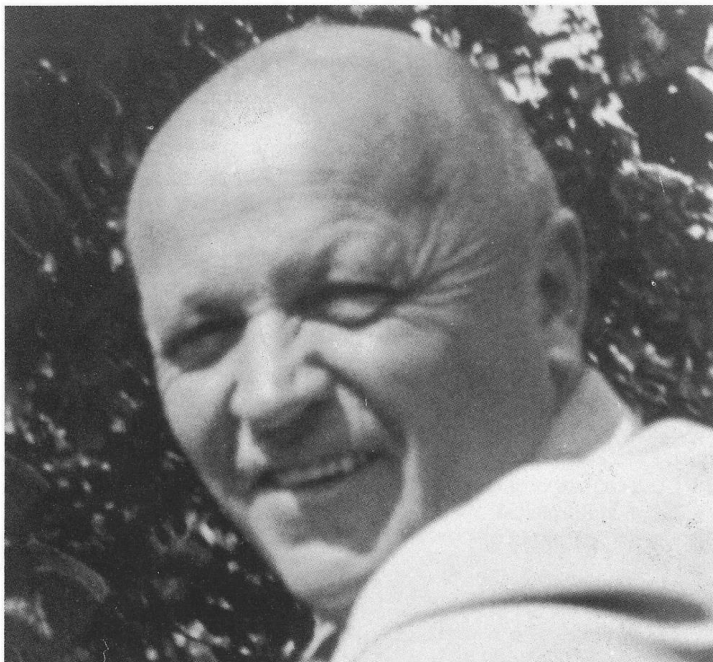
Årgang 1991 · Pris kr. 68.-

Hakon Brinch

- læge, flyver, bygmester og idealist

af Aksel N. Bak

Hakon Brinch (foto ca. 1940) havde stor humoristisk sans og benyttede humoren flittigt i sin lægegerning. Han var vild med Storm P., klippede dennes mange tegninger ud af Politiken, lavede et antal af små Storm P.-scrapbøger og lånte dem ud til sine patienter. En god kur mod depression.

Landsbyen Veddelev med dens ca. 85 husstande er antagelig opstået i folkevandringstiden (pr 375 - 568 e. Kr.). Første led *Vedde* er mandsnavnet *Withi*. Efterleddet *lev* hænger sammen med ordet *levne* (eng. *leave*), her i betydningen *efterlade*. Veddelev betyder således: "det stykke jord, som manden Withi har efterladt sig". Hvem Withi var, ved vi ikke.

Lokalhistorisk er et ældgammelt landsbysamfund som Veddelev en guldgrube, og Veddelev Bylaug forsker da også ivrigt i dets historie. Anderledes forholder det sig med landsbyens appendiks Veddelev Strand med ca. 380 husstande. Her mærkes ingen større lokalhistorisk interesse. Alligevel har bebyggelsen sin historie, selv om det første

murstenshus opførtes så sent som i 1931. Og her som ved al anden historieskrivning er det i 11. time at få den nedskrevet.

Til min 2-sides lokalhistoriske beretning i Roskilde Tidende 14. juni 1980 om Veddelev Strand havde redaktionen udformet følgende overskrift: *Nok skabte Gud jorden, men det var Hakon Brinch, der skabte Veddelev Strand-området*. Så er tingene i hvert fald sat på plads.

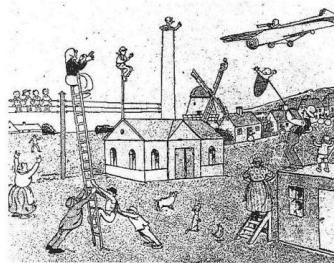
Hakon Carl Brinch (1888-1961) er en af de mest markante lægepersonligheder, der har virket i Roskilde. Han stammede fra Fanø, hvor hans far var skibskaptajn. Hakon Brinch blev student fra Ribe i 1908, lægekandidat med 1. karakter 1914 og giftede sig 1916 med Anna Christiane Henriette Kaiser

(1891-1978). Han var praktiserende læge i Nakskov 1916-21 og i Roskilde 1921-57.

Ægteparret havde fem børn. En datter døde som spæd. De øvrige var: Agnete (f. 1912), Grethe (f. 1918), Tove (f. 1921) og Hans (f. 1923). Heraf lever nu (1989) kun Agnete og Tove. Tove blev 1943 gift med den færøske digter Regin Dahl. Efter skilsmisse 1967 og efter at have arbejdet som sproglærer ved Navigationsskolen på Fanø i 17 år bosatte Tove Brinch Dahl sig i 1987 i sin fødeby Roskilde. Hun er den vigtigste kilde til denne artikel. Tove fortæller dels om sin far som læge, dels om hans virke som bygmester ved Veddelev Strand og endelig om Hakon Brinch som familiefar.

I de 36 år, læge Hakon Brinch praktiserede i Roskilde, boede han 1921-27 i Skomagergade 18, på 1. og 2. sal over guldsmed P. O. J. Bergs butik. På 1. sal havde han venteværelse og konsultation samt spise-stue. På 2. sal dagligstue og soveværelse. I tiden 1927-36 boede han på 1. sal i hjørne-ejendommen Algade 2 og Allehelgensgade 1, over isenkræmmer Parliins forretning, den senere Roskilde Kontantforretning. Og i 1936 flyttede han til 1. sal i Algade 18, over slagtermester Carl Frederiksens butik. I 1943 købte

Flyverlægen kommer

- En af vore Læger har nylig søgt Uddannelse som Flyver - Landets første i Praksis flyvende Læge.

Hakon Brinch ejendommen Kong Valdemars Vej 11, men beholdt sin konsultation i Algade. Indtil familien i 1957 flyttede til landsbyen Tjæreborg ved Esbjerg. Sin Roskilde praksis solgte han til læge Aage Skaaby, efter hvis død læge Verner Jørgensen virkede på samme adresse. Senere flyttede Verner Jørgensen til sin nuværende, Algade 4. Forøvrigt med samme telefonnummer 1500 som i Hakon Brinchs tid. Hakon Brinch flyttede i efteråret 1960 tilbage til Sjælland og tilbragte sammen med sin hustru sit korte otium i et dejligt hus i Fredensborg til han døde 27. maj 1961.

For mange - også for Hakon Brinchs nærmeste familie - kunne hans 36-årige virke i Roskilde synes lidt hæsblæsende. Dygtig, idealistisk, myreflittig og med et hjerteligt vindende væsen skabte han sig med årene byens største lægepraksis. Han færdedes på sin motorcykel ikke blot i Roskilde, men kom også til patienter ude i de omliggende landsbyer.

Og ikke nok med det. Han var fra ganske ung helt bidt af flyvningen, som netop i 1920-erne kom i en rivende udvikling. Hakon Brinch bliver i 1921 flyvelæge ved Hærens Flyverkorps. I november 1923 bliver han elev på Hærens Flyveskole, idet han som flyvelæge anser det for nødvendigt at have et flyvercertifikat. Og den 4. marts 1924 får han - efter en meget intensiv træning - tildelt Aeronautisk Selskabs internationale flyvercertifikat. Hakon Brinch bliver hermed Skandinaviens første flyvelæge og lægeflyver.

I Roskilde Dagblad 5/3 1924 fortæller Hakon Brinch om sin flyveprøve, at man 200 meter oppe i luften skal lave fem vandrette 8-taller over to opgivne punkter på jorden. Derefter skal man lande i glideflugt på et bestemt sted af pladsen markeret med et lagen, som oppefra ikke syner større end et almindeligt spillekort. Man er alene i maskinen, og højdemåleren er forsegleet, så højden kan konstateres, når eleven kommer ned. Efter landingen

går man påny i luften og laver igen fem 8-taller over de givne punkter.

Foruden sin praksis i Roskilde passer Hakon Brinch således også sit spændende flyvelæge-job i Kastrup. Men han er jo fra nu af særdeles mobil. Dersom hans kone ringer hjemmefra, at nu brænder det på i Roskilde med barnefødsler eller ulykker, så ankommer han omgående pr. fly. Lander på en mark og er lynhurtigt ude hos patienten. En medbragt flyvekammerat bringer maskinen tilbage til Kastrup.

Hakon Brinchs job i København består bl. a. i ved en slags flyver-session at udtage egnede aspiranter til Hærens Flyverkorps. Og her lægger han ikke fingrene imellem. I et interview i Politiken 20/1 1927 siger han herom at flyveraspiranten skal igennem en hård både sjælelig og legemlig skærsild. Han skal være intelligent, koldblodig, modig, initiativrig, beslutsom og meget mere. Prøven varer en halv times tid. Så er manden for det meste halvdød. Han danser i hvert fald ikke charleston de første par dage, slutter Hakon Brinch.

Et år bestod kun 15 ud af 150 aspiranter den hårde optagelsesprøve. I den anledning digter en huspoet i avisen og skriver, efter et par vers om den sjælelige prøve, følgende om den legemlige:

*Looping the loop man prøver saa:
Fast i en Stol man spændes,
og denne Stol kan Flik-Flak slaa,
saa brat man endevendes;
man af et fælt Maskineri
blir hvirvlet, vendt og drejet
og blir helst ikke sluppet fri,
før man har faaet for meget.*

Hakon Brinchs aktive flyverliv varede dog kun nogle få år, og han var i denne periode - som så mange andre flyvere - ude for enkelte ikke helt ufarlige nødlandinger. Den 28/4 1930 meddeler Roskilde Tidende, at nu vil Hakon Brinch ikke selv flyve mere. Flyvedoktoren afslår at deltage i en flyveopvisning. Han siger til bladet, at nu har han i to år ikke siddet ved styrepinden og kommer næppe til det igen. Sagen er, at han ikke har tid til den aldeles nødvendige træning. Skal man være aktiv flyver, må man ved hård næsten daglig øvelse holde sig i form. Og - slutter Hakon Brinch - jeg er jo da hidtil sluppet levende fra det. Det er ikke nogen ufarlig sport. De fleste af dem, jeg har fløjet sammen med, ligger i dag på kirkegården. Min kone ser helst, at jeg ikke selv flyver maskinen mere.

Den 19/5 1933 modtog Hakon Brinch ridderkorset for sin gode indsats i Hærens Flyvetjeneste.

"Brinch-bo" - nu Strandholm, 1932. I baggrunden Elleore og Bognæs

Hvor utroligt det end lyder, fungerede Hakon Brinch i sin Roskilde-tid ikke alene som flyvelæge, men også som militærlæge og jernbanelæge. Og iøvrigt var han, trods sit fortravlede liv, den ideelle, meget personlige huslæge med et nært forhold til sine mange patienter. Så nært, at han næsten følte sig i familie med hver enkelt af dem. Og han var til disposition for dem dag og nat.

Når Hakon Brinch som 31-årig valgte at bosætte sig i Roskilde, var det af to grunde: Han ønskede at bo ved vandet på et naturskønt sted, og han ville bo nær hovedstaden, så der var gode uddannelsesmuligheder for hans børn. Helt betaget blev han af området ved Veddelev strand. Her købte han i 1931 af Niels V. B. Nielsen for 2.000 kr.

Det nyopførte "Brinch-hjem" 1934. Spisesalen var smykket med smukke inskriptioner, skrevet mellem slyngende blomsterranker. Øverst på væggene under loftet hele vejen rundt stod: "Når et barn er født på jord, tændes en lille stjerne. Værgeløst barnet til os kom. Barnet er livets helligdom og det har krav på lykken. Bring barnet ud i lyset - bort fra skyggen." Og inde i rotunden, hvorfra man så direkte ud på fjorden, stod skrevet: "På stranden strækker barnet hænderne imod solen, den gyldenbrune hud er blevet sommerkjolen."

et 3.000 m² stort idyllisk stykke jord direkte ved fjorden. Og her byggede han samme år et skønt sommerhus, "Brinch-bo", tegnet af Roskilde-arkitekten Carl Møller. I dette sommerparadis tilbragte han og hans familie halvdelen af året. Samtidig med at de havde lejlighed i Roskilde.

Tove Brinch Dahl fortæller om Veddelev strand, som der så ud i 1930:

"Der boede på den tid næsten in-

gen mennesker herude. På den sydlige side af Fiskervejen var der helt bart. På Nordsiden (nu Fiskervejen 66) boede Fisker-Georg i en slags tårnagtig træbygning, der oprindeligt havde stået ved "Trægaarden" i Roskilde. Han var den eneste fastboende herude. Set med mine barneøjne var han lidt af en original. Vand og sæbe syntes han aldrig at have været i berøring med, og han så ikke ud til nogen- sinde at have været af tøjet. - Foruden "Tårnet" var der også et par småhytter. Og på Skydebanevej enkelte meget små huse af træ. Samt et noget større, der tilhørte bagermester M. Petersen, Algade 40. Dette hus ligger der stadig (Skydebanevej 9), men har fået murstensfacade. Her boede vi til leje, mens vores eget "Brinch-bo" blev bygget.

"Brinch-bo" blev Veddelev strands første murstenshus".

Hakon Brinchs sommerbolig eksisterer endnu (1989). På Skydebanevej 15. Af ydre ser den ud næsten som i 1931, men den har fået navneforandring til "Strandholm" og er totalt renoveret indvendig. Området blev kloakeret i 1969 og skiftede dermed status fra sommerhuskvarter til helårsbeboelse. Det attraktive hus har været handlet nogle gange og ejes nu af Ulla og Hans

Lilholt. Fra husets oprindelige jordtilliggende er udstykket Skydebanevej 17 og 19.

Opvokset på Fanø følte Hakon Brinch sig lykkelig med al den naturskønhed omkring sig. Men til lige privilegeret. Og med sit stærke sociale engagement ønskede han, at også andre skulle have del i denne oplevelse: udsigten over vandet mod Elleøre og Bognæs, de karakteristiske, skiftende lysvirkninger fra fjorden og den vestvendte beliggenhed med solnedgange året rundt. Omtrent som på vestkysten af Fanø. Derfor brugte han nogle af sine opsparede midler til at opkøbe arealet på begge sider af den nuværende "Strandvejen". Her opførte han i 1934 i den sydlige ende børnehjemmet "Brinch-hjem" (Strandvejen 18). "Brinch-hjem" blev i 1968 udvidet med en rummelig sydføj. Men den del, som Hakon Brinch byggede, er af ydre så godt som uforandret. "Brinch-hjem" blev i 1979 overtaget af Roskilde kommune. Det giver nu husly til Roskilde Frømandsklub. Desuden bruges det til mødeaktiviteter.

Hakon Brinchs tanke med "Brinch-hjem" var, at det skulle give fattige københavnske børn en mulighed for at komme ud og opleve naturen og blive styrket af den sunde luft. I de første mange år ledede han selv foretagendet og glædede sig over det gode resultat af arbejdet. Han ringede eller skrev til forskellige børnehaver i hovedstaden eller til Kirkens Korshær, der så sendte børn til gratis-arrangementet i Veddelev. Han indså dog efterhånden, at hans tid og kræfter ikke mere kunne slå til. Derfor forærede han i 1951 "Brinch-hjem" til "Red Barnet" i København.

Desværre udviklede denne forening sig efter Hakon Brinchs mening til en eklatant fiasko. Tove Brinch Dahl fortæller herom:

"Min far blev rasende, når bestyrelsen kom på inspektion - kørende i taxa helt fra København. Han var hjemmefra vant til, at man "skummede skummetmælken", som man

sagde på Fanø. I det daglige var han uhyre sparsommelig, så den slags ødselhed kunne han slet ikke acceptere. Og værre blev det, da organisationen kasserede alle de senge, han havde indkøbt til børnehjemmet. I stedet blev der opstillet etagesenge uden nogen som helst beskyttelse for børnene mod at falde ud. Adskillige gange blev han kaldt derhen, fordi børn var faldet ud fra de øverste senge og var blevet kvæstet. - Også en sivebrønd blev, mod Hakon Brinchs råd, fornyet; med det resultat, at der kom kloakvand ind i kælderen, hvor der var viktualierum.

- Enden på det hele blev, at min far i vrede krævede "Brinch-hjem" tilbage. "Red Barnet" sagde nej. Det kom til en langtrukket og meget pinlig retssag - som far til slut vandt. Derefter forærede han sin institution til "Landsforeningen af Frie Børnehaver". Så endelig faldt der ro over tingene, slutter Tove Brinch Dahl.

Hakon Brinch havde den indstilling, at lægegerningen var den skønneste i verden. Næst efter kom sygeplejerskegerningen. Derfor blev hans næste mål at bygge et feriehus for ældre sygeplejersker. Han købte en stor grund lige over for "Brinch-hjem", på den anden side af Strandvejen (nu Strandvejen 21). Pris 2.800 kr. Og i 1939 stod "Brinch-ly" færdigt, et stort, smukt hvidkalket bindingsværkshus med små buede ruder ud mod fjorden, med stråtag og med en skøn have til.

Men også her løb Hakon Brinch ind i problemer. Kun få interesserede meldte sig - måske på grund af krigen og de dårlige trafikforhold. Fra 1943 stillede Hakon Brinch huset til gratis rådighed for Indenlands Sømandsmission, som i 1947 købte ejendommen for 75.000 kr. Huset, der havde 14 værelser, blev derefter til et sommer-feriehus for sømands- og fiskerenker. De kunne bo der gratis i perioder på 12 dage i tidsrummet maj - september. Opholdet blev betalt af Indenlands

Sømandsmissions feriefond. Der var ni hold på en sommer, og der var som regel fuldt hus, d.v.s. ca. 30 personer, personalet medregnet.

I 1975 måtte man dog standse disse sommer-arrangementer, fordi myndighederne ikke mere kunne godkende, at så mange mennesker var stuvet sammen i et hus med stråtag. Ejendommen blev samme år afhændet til advokat Per Dal og har i de seneste år været handlet et par gange.

De 75.000 kr., som Hakon Brinch fik for "Brinch-ly", forærede han, i anledning af sin 60-års fødselsdag 27/5 1948, til Sønderho kommune. De blev grundkapital til opførelsen af et hårdt tiltrængt alderdomshjem, der stod færdigt året efter. Det var et smukt rødt murstenshus med stråtag, helt i stil med de gamle Fanø-huse. Bygningen står der endnu, og kommunen vil i 1990 ved en gennemgribende indvendig ombygning indrette de efterhånden helt utidssvarende lokaler til gode pensionistlejligheder.

Hakon Brinch havde i 1935 erhvervet det meget attraktive areal langs vestsiden af Strandvejen. Her opførte han fem bungalower i samme stil som "Brinch-hjem", i eternit og med en lille karnap ud mod vandet. Han var ud af en søskendeflok på fem, og bungalowerne fik navn efter disse: "Thomas", "Mette", "Peter", "Thora", og "Hakon" (den nordligste). Senere byggede han på østsiden af Strandvejen fire-fem tilsvarende sommerhuse, men af træ. De fik fuglenavne som "Lærken", "Mågen", "Svalen", "Stæren". Foruden fuglehusene opførte han her et murstenshus, "Boden", med forretning i stue-etagen og beboelse ovenpå. Så efterhånden var alle bygninger på Strandvejen opført af Hakon Brinch. - I sidste halvdel af 1950-erne blev samtlige huse solgt. Et par bungalower (matr. nr. 12 dv og 12 ec) eksisterer endnu (1989).

Den begivenhed, som står klarest i Tove Brinch Dahls erindring fra barndommen i Roskilde,

er en uhyggelig forbrændingsulykke som hun overværede. Den indtraf onsdag den 18. juni 1930, da hun var 8 år. Hendes far sad i sit konsultationsværelse i deres 1.-sals lejlighed på hjørnet af Algade og Allehelgensgade. Forretningen nedenunder tilhørte den kendte købmand Axel Parliin. - Roskilde Tidende skriver den 19. juni 1930:

"Fru købmand Parliin, sen., var i kælderen i færd med at rense tøj med benzin, da der pludselig gik ild i benzinen. Muligvis ved selvan-tændelse på grund af den stærke varme. Ilden greb fat i fruens tøj, og hun løb op i gården med klæderne i lys lue, råbende: Jeg brænder! Jeg brænder! - Dette hørte læge Brinch, der bor i lejligheden på 1. sal og netop havde konsultation. Doktoren løb hurtigst muligt ned i gården og trak på vejen sin hvide kittel af. Kittelen svøbte han om den ulykkelige, og det lykkedes ham at få ilden kvalt. Stærkt forbrændt førtes fru Parliin til amtssygehuset og kom under behandling. Om tilstanden vides i øjeblikket intet".

Fru Parliin overlevede ikke.

Iøvrigt var Hakon Brinch kendt for sin specielle behandling af brandsår. Han holdt såret under rindende vand, indtil smerterne var stilnet af. Men efter den tids lægevidenskab måtte et brandsår ikke komme i berøring med vand. En metode, der doceredes på de samariterkurser, som hans børn deltog i. Og de blev flove over deres fars fremgangsmåde. I dag benytter alle den metode, som Hakon Brinch anvendte.

Hakon Brinch elskede at flyve og at køre på motorcykel. Men gjaldt det at holde sig selv og sin familie i god fysisk form, var cyklen midlet. Når sommerboligen blev placeret i Veddelev, var det ikke blot på grund af stedets skønne natur. Det var også, fordi Veddelev lå i en passende cykel-afstand fra Roskilde, hvor børnene gik i skole. Familien boede i Veddelev fra tidligt forår til hen på efteråret.

Men ikke nok med at børnene lige fra femårs-alderen blev træne- de cyklister. I sommerferierne satte Hakon Brinch sig fjerne udenland- ske cykel-mål som Berlin og Paris. Oftest på cykel på udturen og så som rosinen i pølse-enden med fly eller tog hjem. Hele familien cykle- de de lange stræk. Børnene fra de var 6 år. En enkelt gang helt til Tyr- kiet. De kørte som regel 100 km om dagen. Holdt passende hvil, hvor de legede og gættede gåder.

Tove Brinch Dahl fortæller:

"Da jeg var 8 år (1929), og min bror Hans var 6, skulle vi cykle til Paris. Tre uger før start fik Hans mæslinger, og jeg havde ikke haft sygdommen. Så far vidste nok, hvor det bar hen. Men ingen skulle lave om på hans planer, så til Paris kom vi. Med skib fra København til Kiel og derfra med tog til Paris. Da vi gik ombord på skibet, var mine mæslinger i udbrud. I toget fik vi enekupé, og jeg blev lagt på en af den tids hårde træbænke. Med 40 graders feber. Da vi nåede Paris, slog mæslingerne ud. Jeg tilbragte fire dage i sengen. Men flintrede derefter rundt sammen med de andre til byens mange seværdighe- der. - Til slut hjemad på cykel. Men også her var skæbnen os imod. I Belgien gled mors cykel i det regn- våde føre, og hun brækkede en arm. Vi måtte tage toget hjem. Men turen blev gennemført. For i efter- årsferien tog vi alle med tog til Bel- gien og cyklede så hjem. - Jo, far havde en vilje af stål.

- Foruden gennem det godgøren- de byggeri fik fars sociale engage- ment afløb ved, at han optog nød- stedte udenlandske børn i kortere eller længere tid i sit hjem. Fra 1942-47 boede et par finske børn hos os. Senere - indtil 1952 - italiens- ke, lettiske og franske. Samt en østrigsk dreng, en norsk dreng og en ungarsk pige. Især nød far de italienske tvillingedrenge sydland- ske temperament. De fik lov til at lave akrobatik bag på motorcyklen, mens han kørte. Og de balancere- de rundt oppe på tagrygningen, da

der var stillads om huset. Vi andre og tjenestepigen havde naturligvis vores hyr med dem. Mor blev al- drig spurgt, hvor mange børn hun ville have i sit hus. Men hun klare- de det uden at kny. Også hun var bomstræk".

Ud fra Hakon Brinchs store god- gørenhed kunne det være relevant at spørge om hans forhold til pen- ge, til politik og til religion. Herom siger Tove Brinch Dahl:

"I sine gode år arbejdede far næsten i døgndrift og tjente mange penge. De fleste gav han til vel- gørende formål. Også adskillige enkeltpersoner rakte han en hjæl- pende hånd økonomisk, når det kneb. Han havde den indstilling, at vi børn ikke skulle arve noget. Det ville ikke være sundt for os, mente han. Politisk stemte han på den periodes mest idealistiske parti, Retsforbundet. Da dette ikke rigtig havde vind i sejlene, lod han sig en enkelt gang opstille til byrådsvalget på en socialdemokratisk liste. Men kom ikke ind. Og det var såmænd godt nok. Med sin ubøjelige vilje- styrke og stædighed ville han givet være løbet ind i store vanskelighe- der. Hvad religion angår, havde han bevaret sin barnetro, men gik ikke i kirke. Vedrørende sin begravelse sagde han: "Når jeg dør, skal I bede fadervor over mig og så synge Altid frejdig, når du går", slutter Tove Brinch Dahl.

Skulle man bruge et billede fra musikken, kunne man sige, hans tilværelses toneart var dur. Det gælder de første 70 år af Hakon Brinchs levetid, hvor han kunne glæde sig over at være et travlt, meget efterspurgt og meget elsket menneske. Det blev et liv fuldt af engagement, idealisme, foretag- somhed, godgørenhed og optimis- me. Et liv, hvor han bestandig pres- sede sin indsats ud til den yderste grænse. Kun i de resterende tre år af hans levetid gled hans tilværel- ses toneart over i mol.

Da Hakon Brinch nærmede sig de 70 og havde haft 35 gode års praksis i Roskilde, kom han oftere

og oftere ud for nogle nedslående iagttagelser. Han måtte sande, at han var ved at blive gammel. Og yngre mennesker, som han i sin tid havde hjulpet til verden, og som i mange år havde haft ham som læge, begyndte at kikke til den anden side, når de mødte ham. De havde skiftet til en anden læge.

Efter mange overvejelser beslut- tede han sig i efteråret 1957 at flytte fra sin kære hjemby, Roskilde. Ud til en lille by på landet, hvor der ikke var nogen læge. Og hvor folk ville være glade for en læge, selv om han var op i årene. Stedet blev Tjæreborg, 8 km øst for Esbjerg. Det blev dog en stor skuffelse. Det viste sig, at folk her let kunne tage ind til Esbjerg, hvor de frit kunne vælge mellem et stort antal læger. Hakon Brinch var der ikke megen brug for.

Dog fortæller pastor Ejllif Krogager i Tjæreborg (født 1910), der i 1950 lagde grundstenen til sit rejse- imperium "Tjæreborg Rejser", at han i 1957 valgte Hakon Brinch til sin læge. Og var særdeles tilfreds med ham. Hakon Brinch forsøgte at få Ejllif Krogager til at holde op med at ryge. Men her havde lægen fundet en patient, hvis jyske stædig- hed let kunne måle sig med Hakon Brinchs idealisme. Ejllif Krogager var aldeles upåvirkelig og nyder den dag i dag i sit 79. år at sløre sin personlighed i tobakkens lifligt duf- tende tågedis.

Hakon Brinch fik imidlertid en blodprop og blev næsten blind på det ene øje. Og hans kone, Anna, kunne slet ikke falde til i det vest- jyske sogn. Så han bad sine børn se sig om efter et eller andet smukt sted på Sjælland, hvor han kunne tilbringe sit otium.

De fandt et dejligt hus i Fredens- borg, hvor deres forældre flyttede ind i foråret 1960. Og hvor Hakon Brinch sov stille ind i døden et års tid efter, på sin 73-års fødselsdag den 27. maj 1961. Hans hustru døde i 1978. Anna og Hakon Brinch lig- ger begravet i familiegravstedet på Sønderho kirkegård.